

Udvalg, og jeg tør sige, at vi gjorde alle sammen i Udvalget et ret betydeligt Arbejde for at faa en Fotograflov, som ikke blot gav Fotograferne en udvidet Beskyttelse, men tillige beskyttede Publikum og desuden aabnede Pressen en Adgang til uden alt for stor Vanskelighed at kunne disponere over de Fotografier, den har Brug for. Det lykkedes at blive enig i Udvalget — et enkelt Medlem dissenterede paa et ganske specielt Punkt angaaende Fotografier tagne efter Kunstværker, men ellers vare vi enige —, og Lovforslaget vedtoges, saa vidt jeg ved, enstemmigt i dette høje Ting. Det var noget sent fremsat af Regeringen, og saa blev det altsaa ikke gennemført i det andet Ting. Vi vare da berettigede til at vente, at den højtærede Minister havde forelagt Lovforslaget i Folketinget ved Samlingens Begyndelse. Her gælder det samme, som blev sagt om den foregaaende Sag, at det, at der kommer et nyt Ministerium i Juli Maaned, kan ikke undskylde, at man venter 8 Maaneder med at forelægge Forslaget, naar man dog agter at forelægge det ganske enslydende med, hvad der her var vedtaget i den foregaaende Rigsdagssamling. Vi vare berettigede til at vente, at den højtærede Minister ved Samlingens Begyndelse havde fremsat enten vort Forslag eller et andet Forslag om Fotografvirksomhed. Men først den 10. Februar blev Forslaget fremsat, og først nu, efter at Folketinget har haft Lovforslaget i omtrent tre Maaneder, faa vi det herop i Dag. Jeg tror end ikke, at vi kunne have haft Lejlighed til at læse Forhandlingerne om dette og det foregaaende Lovforslag ved tredie Behandling i det andet Ting, jeg har i hvert Fald ikke kunnet faa fat i dem. Nu faa vi disse Forslag herop paa dette Tidspunkt, hvor vi haabe paa, at vi om faa Dage skulle kunne slippe bort fra dette Sted, og saa indeholder det i Virkeligheden slet ikke andet end en Udvidelse af Beskyttelsen fra 5 til 10 Aar i Stedet for til 15, som Landstinget foreslog, og saa et Optryk af den gamle Lov af 1865, samt denne § 4, som Berner-Konventionen nødvendiggør, og som giver Regeringen Adgang til at gøre Loven anvendelig paa udenlandske Fotografer. Dette vil sige, at Landstingets hele Arbejde simpelt hen er blevet kuldkastet i Folketinget, egentlig talt uden at være omtalt med et Ord. Og saa har man brugt 3 Maaneder til at forandre 15 til 10 og til at lade Bestemmelsen om udenlandske Arbejder blive staaende, en Bestemmelse,

som stod baade i det ene og det andet Forslag, og som absolut maatte blive staaende. Jeg beklager, at den højtærede Minister uden videre er gaaet med hertil, det er dog i Virkeligheden at ødelægge et ret stort Arbejde. I Virkeligheden er det Ministerens egen Sag, paa hvilken han har givet efter overfor Folketinget, da han har gjort Landstingets Lovforslag til sit. Selv om han har sagt, at han paa enkelte Punkter kunde ønske nogle Ændringer, kan han dog aldrig have tænkt sig, at Ændringerne skulde bestaa i, at der slet ingenting blev tilbage af hans Forslag, saa at man blev ved den ganske forældede Lovgivning af 1865.

Naar jeg nu alligevel paa Højres Vegne anbefaler at stemme for dette Lovforslag, er det udelukkende, fordi vi føle det som en Forpligtelse at ratificere den forlængst indgaaede Overenskomst, hvorefter udenlandske Fotografer skulde beskyttes ogsaa her i Landet. Det er § 4, der omhandler dette; og den maa vi jo vedtage. Vi ere allerede i denne Sag et helt Aar bagud og staa allerede, saa vidt jeg ved, paa den sorte Tavle i Europa, fordi vi ikke have faaet dette besørget. Men jeg vil samtidig understrege, at derefter vil Fotografspørgsmaalet fremdeles staa uløst. Den bestaaende Ordning i Loven af 1865 er i Virkeligheden ikke brugelig længere, den er i højeste Grad utilfredsstillende ikke blot for Fotograferne, men for alle, som have med Fotografer at gøre, for ikke at tale om det, vi ogsaa havde med i vort Forslag, den store Amatørfotografvirksomhed. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister, som har udtalt sin Beklagelse — det indrømmer jeg — over, at han ikke kunde komme længere i denne Sag, i en nær Fremtid vil fremsætte Forslag om en tidssvarende Lovgivning paa dette Omraade. Den Fremgangsmaade, her er brugt, er en fuldstændig Krebsgang. Den gamle Lov havde vi, den tidligere Minister fremsatte et Forslag om en virkelig Lovgivning paa Fotografi-Omraadet, Landstinget blev enigt, og Ministeren blev enig med Landstinget om det, den næste Minister fremsætter vort Forslag, og derefter faa vi den gamle Lov herop igen, hele det store Arbejde er spildt, og det skal ikke opmuntre Lysten til Arbejde hos Rigsdagens Medlemmer. Derfor vil jeg bede Ministeren om at love, hvad jeg synes vilde stemme med, hvad han nylig sagde, at denne Sag ikke skal være glemmt, og at han vil arbejde paa at komme til et andet Resultat. Den fore-